

Justitsministeren kan bruge, det er noget, der falder ham ind, men han beviser intet. Justitsministeren i den høje Embedsstilling, han indtager, han vover ikke at anklage en enkelt Lærer eller Lærerinde, men han siger om alle Lærere og Lærereinder her i Københavns Kommuneskoler, at de lade Spanskørret suse over Drengene. Det er for at forsvare sin Stilling, for at forsvare de Afstraffelser, der have fundet Sted paa „Hebron“. Men lad os faa Skoleprotokollerne frem herinde og lad os se, hvilke Straffe der er tildelt Drengene og Piger i københavnske Kommuneskoler. Jeg tror, det da skal komme til at staa som Sandhed, at Justitsministeren ikke med nogen som helst Beføjelse og Ret har kunnet udslynge denne ærerørige Paastand mod de københavnske Kommuneskolelærere og Lærerinder.

Nu ønsker jeg at vende mig til selve Forhørsakterne. Jeg bliver nødt til ganske kort at gennemgaa de enkelte Paastande, jeg har fremsat, og hvad der er fremkommet i Forhørene derom. Jeg skal gøre det saa kort, det er mig muligt, men jeg vilde gerne i Anledning af de meget stærke Udfald imod mig have Lejlighed til at godtgøre Berettigelsen af mine og andres Paastande om, at det væsentlige af, hvad jeg har fremført, er blevet bevist.

Jeg har skrevet og sagt, at Pigerne bleve beskæftigede paa Godsejer Ebbensgaards Mark med Markarbejde. Naar jeg skrev det og sagde det paa mine Møder, var det under Henvielse til, at disse unge Piger burde lære almindelig Madlavning, saaledes at de, naar de i 18—20 Aars Alderen gaa ud fra Hjemmet, kunne være rustede saaledes, at de blandt andet kunne paatage sig en Tjenestepigeplads i Byerne. Men saa slet rustede ere Pigerne fra „Hebron“, at de ikke en Gang kunne paatage sig en Tjenestepigeplads, og en af Grundene til, at saa mange af dem ikke kunne klare sig, naar de i 18—20 Aars Alderen komme ind til den By, hvor de ere komne fra, er, at de ikke have lært Husgerning, de kunne bare det grove Slid. Det er bevist ved Forhørene, at disse unge Piger have været beskæftigede ved det groveste Slid, ved Arbejde ude paa Marken, det er bevist ved Forhørene, at disse unge Piger ikke have lært det, som de burde lære paa en Opdragelsesanstalt: at blive dygtige og gode Kvinder, der kunne tage en Gerning op senere hen i Livet.

Det er bevist, at Pigerne maatte, som

jeg har sagt og skrevet, tie med, hvad de saa og hørte paa „Hebron“, det er konstateret ved en Række af Vidneforhørene, at Pigerne ikke maatte skrive Sandheden hjem til deres Forældre, at de ikke maatte sige Sandheden til Folkene, og at de havde Følelsen af, at man satte mest Pris paa dem, naar de tav eller ikke holdt sig til Sandheden om Forholdene paa „Hebron“. Fru Bransholm har været uidskrænket Herre over disse Piger.

Saa er der Monika. Det er under Forhørene konstateret, at Fru Bransholm siger til denne unge Pige, da hun beklager sig over at være syg, at det er Skaber, og rusker hende i Armen, da hun er kommen ud paa Marken og igen er syg og lidende. Det er oplyst, at Fru Bransholm ikke lader hente Læge til hende; først den Aften, Fru Bransholm er rejst til Ringkøbing med Ingrid Glans, hentes Lægen. Men der er desuden fremkommet en Række andre Vidnesbyrd om Monika, saaledes fra Lærer Lind i Håndbjerg, der er en af dem, jeg betegnede som Missionsmænd, og som er Fru Bransholms nære Meningsfælle i religiøs Henseende, medens derimod Stationsforstander Petersen ikke hørte til disse, hvilket det ærede Medlem for Kallerup (Jensen-Knudstrup) i Gaar ved en ganske utilladelig Brug af mine Ord vilde give det Udseende af, at jeg havde sagt. Lærer Lind oplyser, at Monika ikke maatte komme til ham. Monika blev holdt meget strengt indenfor Hjemmets Mure. Hvorfor maatte hun ikke komme ud? Fordi hun kunde fortælle om, hvor daarligt hun blev behandlet. Det er oplyst af Fru Dorteia Kjeldsen i Struer, at Monikas Søster Marie til hende har beklaget sig over Behandlingen af Monika. Det er ogsaa oplyst af Fru Købmand Christensen i Ulfborg, at Monikas Søster Marie til hende har beklaget sig over den Behandling, der er bleven Monika til Del. Der er ikke et eneste voksent Vidne, der møder frem og erklærer, at den Behandling, der er bleven Monika til Del, er en saadan, at det kan forsvares.

Jeg skrev og sagde, at Forbitrelsen i Struer mod Fru Bransholm har været almindelig. Jeg har haft Lejlighed til under Debatten at bevise, at min Paastand er korrekt. Ikke alene de enkelte Folk, jeg har henvist Kommissionen til at søge Underretning hos, men alle de andre, som ere blevne adspurgte, have jo sagt det samme. Jeg sagde, at man kunde spørge alle dem, der havde boet i Nærheden af